

Cold War

Títol original: *Zimna wojna* **Direcció:** Pawel Pawlikowski **Guió:** Pawel Pawlikowski i Janusz Glowacki **País:** Polònia **Durada:** 88 min **Any:** 2018 **Gènere:** Romanç, drama **Interpretació:** Joanna Kulig, Tomasz Kot, Agata Kulesza, Borys Szyc, Cédric Kahn, Jeanne Balibar, Adam Woronowicz, Adam Ferency, Adam Szyszkowski **Fotografia:** Lukasz Zal (B&W) **Distribuïdora:** Caramel Films **Estrena a Espanya:** 05/10/2018
No recomanada per a menors de 12 anys
Doblada en castellà i versió original subtitulada en castellà

SINOPSI

Polònia, anys 50. En un país marcat per les ferides sofertes a la II Guerra Mundial, les noves autoritats comunistes promocionaran la creació d'un grup de músics que, a través del folklore local, intentaran portar una mica d'alegria als camarades polonesos, i de passada transmetre missatges de lloança sobre el camarada Stalin. Wiktor (Tomasz Kot) és un pianista que forma part d'aquest grup coral. Serà llavors quan Wiktor s'enamori de Zula (Joana Kulig) i junts visquin un bonic romanç, que anirà anant i venint al llarg de més d'una dècada, entre Orient i Occident, on sona el jazz i comença a regnar el rock'n'roll. (Sensacine.com)

CRÍTICA

Quina bellesa sobre els amors difícils

Pawel Pawlikowski té la capacitat de crear imatges inoblidables

És una sensació màgica i per tant escassa. Ocorre en finalitzar determinades pel·lícules. És impossible que abandonis la sala fins a l'últim títol de crèdit, flotes, estàs remogut, la història que t'han explicat t'impregna, aquests personatges, aquestes imatges, aquests sons t'acompanyaran durant molt de temps, és un plaer íntim i solitari, només podries compartir-lo amb algú molt proper o molt còmplice. Em va passar amb *Ida*, l'anterior pel·lícula d'un polonès singular anomenat Pawel Pawlikowski, un director que sembla d'un altre temps, d'un cinema filmat en meravellosos blanc i negre, suggerent fins al dolor, misteriós, subtil. Em va impressionar tant aquella novícia en un convent de clausura que surt al món per descobrir l'horror amb què va ser martiritzada la seva autèntica i desconeguda família, aquella jutgessa llegendària per la seva implacable caça de bruixes durant l'estalinisme, desesperada, alcohòlica, promíscua, cínica, que sense fer escarafalls ni implorar pietat es llança un dia per la finestra, l'atmosfera que desprenia cada escenari i cada pla, que em feia esperar amb ansietat (però també amb una mica de por) la seva següent pel·lícula.

Es titula **Cold War** i és una altra obra mestra. Pawlikowski retorna al passat, a un temps asfixiant i repressor a la Polònia de la postguerra, per narrar un amor tan volcànic com punyent, al qual les circumstàncies imposen el ni amb tu ni sense tu, i que es desenvolupa entre 1949 i 1964. Ell és un músic contractat pel Govern per adaptar el folklore ancestral i primitiu (producte del sofriment i la humiliació, però que també atorgava alegria, explica algú) al triomf del proletariat, la reforma agrària i la glorificació del timoner Stalin. Ella canta i balla, és voluptuosa de forma natural, va intentar carregar-se el seu pare perquè alguna vegada la va confondre amb la seva mare, vol fer carrera. Són dos instintius professionals de la supervivència en temps difícils. Ell s'exiliarà i es buscarà la vida tocant el piano a París. Ella es consolidarà en el seu art representant les essències de l'ànima eslava al servei del nou mon imposat des de Moscou. I tots dos tindran amants, parelles, embolics, però seguiran somiant amb els seus furtius retrobaments, amb una cosa tan impossible com la continuïtat, un futur junts, el manteniment de la plenitud. I sorgiran les bronques, la gelosia, l'embogiment, la desolació. També la certesa que la vida no val res si no poden estar junts.

Des de l'insòlit començament, mostrant els cants i els exòtics instruments musicals de la tradició més remota, fins a un dels desenllaços més bells, romàntics i tràgics que he vist al cinema, aquesta pel·lícula resulta imprevisible, poderosa, lírica, complexa i veraç. La capacitat del director per crear imatges inoblidables, recrear ambients, expressar sensacions amb mirades, tons de veu i petits gestos, fer-te viure la música (des de les cançons populars fins al jazz, des del rock fins a la música clàssica), dirigir actors i actrius, porta la marca del classicisme.

I el classicisme serveix per transmetre emocions universals, retratar un món sense que no hi falti ni hi sobri res, sentir com alguna cosa teva el que li passa a uns personatges de ficció. Pawlikowski dedica **Cold War** als seus pares i ha donat a entendre que en el seu argument hi ha moltes coses que s'ajusten a la vida real de la gent que el va engendrar. Vull pensar que se sentirien commoguts amb la bellesa, la passió i la tristesa que desprèn la pel·lícula del seu fill.

Carlos Boyero – Elpais.com